

Maria spolupracovala na spáse lidstva

(Jan Pavel II. při generální audienci 25. 10. 1995)

Milovaní bratři a sestry!

Když koncil říká, že P. Maria je uznávána a uctívána jako skutečná Matka Boží a Matka Spasitele, poukazuje tím na spojitost mezi mateřstvím P. Marie a spásou.

Jakmile vešla v podvědomí mateřská úloha Marie, velebené již v prvních stoletích křesťanstva jako panenská matka Ježíše Krista a tedy Matka Boží, rozvíjí se ve středověku úcta a teologická reflexe o její spolupráci na spasitelském díle.

Vidíme zde jistě zpoždění, které je způsobeno tím, že církevní otcové a první ekumenické koncily kladli - nutností doby - velký důraz na tajemství totožnosti Ježíše Krista, a tím zůstávaly jaksi v pozadí další aspekty dogmatu. Postupně se mariologie dostávala stále více do úzkého spojení s kristologií. Mateřství Panny Marie bylo vyhlášeno koncilem v Efezu především proto, aby se potvrdila jednotnost Kristovy osoby. Analogicky s tím se ovšem prohlubuje přítomnost Marie v dějinách spásy.

1. Na konci 2. století upozorňuje sv. Irenej, žák sv. Polykarpa, na zásluhy Marie v díle spásy. Zdůrazňuje hodnotu Mariina souhlasu při Zvěstování, oceňuje její víru a staví ji do protikladu s nevěrou a neposlušností Evy. Tak jako Eva zapříčinila smrt, tak Maria svým Ano se stala příčinou spásy pro sebe i pro celé lidstvo. Jsou to první náznaky mariologie, nerozvinuté ovšem ještě organickým způsobem.

První systematické učení o Panně Marii se objevuje na konci 10. století v díle nazvaném "život Mariin" od byzantského mnicha Jana Geometra. Maria je zde sjednocena s Kristem v celém díle spásy a podílí se - podle Božího plánu - na kříži a utrpení pro naši spásu. Je sjednocena se svým Synem v každé činnosti, vztahu a ve vůli. Její přidružení se k Ježíšovu spasitelskému dílu pramení z její mateřské lásky, která je živena milostí.

2. Na Západě je to sv. Bernard - který zemřel roku 1153 - jenž takto komentuje obětování Ježíšovo v jeruzalémském chrámě: "Obětuj svého Syna, nejsvětější Panno, a představ Pánu plod svého života. Pro naše usmíření obětuj svatou hostii, která by se zalíbila Bohu."

Přítel a žák sv. Bernarda Arnolda z Chartres mluví o Mariině oběti na Kalvárii. Říká, že v kříži můžeme vidět dva oltáře: jeden je srdce Mariino a druhý je Ježíšovo tělo. Ježíš obětoval své tělo, Maria svou duši. Maria se duchovně obětuje v hlubokém spojení s Kristem a prosí za spásu světa. "To, co žádá Matka, Syn potvrzuje a Otec daruje."

Od tohoto století také další autoři rozvíjejí učení o zvláštní spolupráci Marie na oběti spásy.

3. Současně s tím se také v křesťanské zbožnosti rozvíjí kontemplativní pohled na Mariino spoluutrpení, tak pěkně vyjádřené pietou. Účastenství Marie v dramatu kříže nám lidsky přibližuje tento fakt a pomáhá věřícím lépe proniknout do tohoto tajemství. Spoluutrpení Matky nám více odhaluje utrpení Syna.

Účastenstvím na spasitelském díle Kristově se uznává také duchovní a všeobecné mateřství Panny Marie. Na Východě již vzpomínaný Jan Geometrus říká Marii: "Ty jsi naše Matka." A děkuje Marii za bolesti a utrpení, které pro nás snášela. Zdůrazňuje Mariin mateřský cit a dává jej do souvislosti se všemi, kteří obdrží spásu.

Také na Západě se rozvíjí učení o duchovním mateřství Panny Marie. Je třeba připomenout zvláště sv. Anselma, který říká: "Ty jsi Matka. Jsi Matka smíření a Matka smířených. Matka spásy a Matka spasených."

Maria nepřestává být Matkou Boží. Ale tím, že je také naší matkou, dostává její mateřství novou tvář a tento fakt nám otvírá cestu k daleko intimnějšímu společenství s Ní.

4. Duchovní a všeobecné mateřství P. Marie neznamena jen citové spojení. Pro své zásluhy a svou přímluvou účinně přispívá k našemu duchovnímu zrození a k rozvoji života milosti v nás. Proto je také nazývána Matkou milosti nebo Matkou života.

Titul Matka života užíval již sv. Řehoř Nisský a Guerrik z Igny to vysvětluje takto: "Ona je matkou Života, z kterého žijí všichni lidé. Tím, že tento Život porodila, v jistém smyslu zrodila

všechny ostatní. Jenom jeden byl zrozen. Všichni ostatní jsou znovuzrozeni.”

Jeden text ze 13. století umísťuje toto znovuzrození na Kalvárii. Podle tohoto textu zde Maria svým spoluutrpením počala všechny syny a dcery církve.

5. II. vat. koncil potvrzuje, že Maria spolupracovala zvláštním způsobem na díle spásy, a tím se stala naší Matkou v řádu milosti. Tím koncil potvrzuje cítění církve, které vidí Marii po boku svého Syna jako duchovní Matku všech lidí.

Maria je naší Matkou. Tato utěšující pravda nás povzbuzuje a dodává nám odvahy v utrpeních, vede nás k prohlubování lásky a duchovního života a dává nám odvahu a naději.

Radio Vaticana,

P. Josef Koláček SJ

Myšlenka na neděli

32. neděle během roku C

Spor nejen o vzkříšení z mrtvých

Zamyšlení nad úryvkem

Lk 20, 27-38

Bůh není Bohem mrtvých, ale živých.

Chceš-li, můžeš být tentokrát svědkem zajímavého dialogu, který vyvolali Ježíšovi odpůrci. Dobře si jich všimni. Jak se můžeš přesvědčit, už za dob Ježíšových se našlo dost takových, kteří sami sebe pokládají za nejvyšší autoritu, a tak vybírají si z Písma jen to, co se jim hodí. Nehledají v něm totiž pravdu Boží, nýbrž svoji. Předpojatost, pro kterou odmítají vzkříšení z mrtvých, jim ani nedovoluje, aby o něm správně uvažovali. Pozoruj jejich sebevědomí, s jakým si připravili léčku, do které by rádi polapili toho, který je poslem Boží moudrosti. Za svou zbraň zvolili pokus o zesměšnění. Vidíš, jak starý je tento nástroj v boji proti pravdě. Potměšilá ironie možná dodává vyzývatelům sebedůvěry, nikoliv však důvěryhodnosti. Chtěli by dosáhnout toho, aby jim Ježíš musel dát za pravdu a mohli se pak povyšovat nad své odpůrce. Jak se brzy ukáže, jejich sebejistota pramení z jejich nevědomosti a předpojatosti. K ničemu není chytrost, která nepochopila to, co je podstatné. Využij jejich příkladu k vážnému zamyšlení, zda se někdy neocitáš v podobné situaci. Buď nejopatrnější právě tehdy, když se ti nejvíce zdá, že je ti všechno naprosto jasné, zatímco ti druzí nic nechápou. Mohl by ses brzy ocitnout v situaci, že je tomu právě naopak. Přesně to se za chvíli stane saduceům.

Ježíš vidí saduceům až na dno duše. Jeho moudrá odpověď však není adresována pouze jim, ale také tobě. Ježíš vysvětluje, že budoucí život, který čeká jeho věrné, se podstatně liší od pozemského života. Saduceové odmítají vzkříšení, protože nechápou jeho podstatu. Nejsou sami, kdo zarputile odmítají něco právě proto, že nejsou ke své škodě ochotni překonat a opustit svou vlastní mylnou představu. Znovu se ti potvrzuje, že víra není přístupná bez pokory a otevřenosti, která staví nejen na vlastních úvahách, ale především na důvěře k moudrosti dobrotivého Otce.

Ale saducejské odmítání vzkříšení je urážkou samého Boha. To, k čemu nás Bůh stvořil, k nekončící účasti na jeho blaženém životě, zredukovali na několik let pozemského života a na starost o časné záležitosti tohoto světa. Jejich odmítání je také urážkou důstojnosti člověka, který je podle nich schopen jen života v jeho pozemských rozměrech. Snižovat Boha znamená vždy také snižovat člověka. Horizont rozumářů, kteří staví jen sami na sobě, je ve skutečnosti smutně nízký a úzký.

Poslouchej pozorně Ježíšova slova a čerpej z nich poučení i důvěru. Budoucí život skutečně existuje. Je připraven pro ty, které Bůh přijme, protože toho budou hodni. Je to pochopitelné, protože to bude život Božích dětí, tedy těch, kteří jej za svého života skutečně přijali za svého Otce. Tento budoucí život s Bohem a v Bohu překračuje všechnu lidskou představivost.

Na Ježíšovo ujištění se můžeš spolehnout. Měli by mu uvěřit i saduceové. Uznávají-li z Písma jen Mojžíše, bere si Pán za svědka právě jeho. Z hořícího keře promlouval k Mojžíšovi Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův. Jaký by to mělo smysl, aby se Bůh dovolával patriarchů, kteří jsou mrtví? Bůh je přece Bohem živých, neboť Bůh je Život.

V tomto dialogu byla v sázce sama podstata smyslu tvého života. Zpochybnit vzkříšení z mrtvých znamená zpochybnit všechno, neboť pak všechno ostatní ztrácí smysl. Poděkuj Ježíši z celého srdce nejen za jistotu, které se ti dostává, ale i za to, že ti svým slovem, svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním otevírá cestu ke slíbenému životu. Má osobní zájem na tom, abys byl hoden dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, abys byl roven andělům, abys byl synem Božím. Pohlížež nadále na všechno časné ve světle této skutečnosti. Myslíš, že zde ještě můžeš vůbec najít něco,...

Svatá Anežka nebo svatá Zdislava?

Nejde tu o žádný protiklad, který by vylučoval jedno nebo druhé. A přece je zde jakési napětí. Jako odedávna vyniká rozdíl mezi Martou a Marií, která “si vybrala nejlepší úděl” (Lk 10,42), tak vládne napětí mezi manželstvím a panenstvím. Někdy se natolik vynáší panenství, že se tím až snižuje manželství. Jindy zase sledují lidé jenom potřebnost a užitečnost, a k tomu přibírají též posvátnost manželství, aby padl stín na panenství jako na něco méněcenného, protože nepřínosného pro společnost a tím i škodlivého pro jedince.

Je tedy nutno obojí zhodnotit ve světle radostné novozákonní zvěsti. Především není sporu, že Ježíš Kristus a po něm sv. Pavel vyzdvihují vznešenost panenství nad manželství. Kristus sám se zrodil z Marie Panny, Sám zasvětil celé své srdce jen Bohu a dílu spásy světa.

Je však oprávněné panenství? Není to škoda pro společnost, když se snad právě ti nejnadanější odpoutávají od rodiny a nezanechávají po sobě potomka? Neobrací se toto jejich životní rozhodnutí proti nim samotným?

Předně, i v samotné přírodě nejsou všechny květy určeny k tomu, aby vydaly ovoce. Kromě toho, kdyby to odporovalo přirozenosti, nemohly by být ani jiné druhy panenství, o nichž mluví Kristus, o těch, jež jsou taková od přirozenosti. (Mt 19,12) Dále nám Bůh dává rozum a vůli, abychom ovládali jiné tvory, řízené výhradně pudem. Je-li tedy u člověka rozum a vůle vyšší moci, není proti přirozenosti, když to nejen ovládá, ale když to docela zvládne a přemůže. A nakonec - Bůh si jistě zaslouží, aby se aspoň několik lidí zasvětilo jen jeho službě; totiž aby alespoň několik lidí sloužilo jen tomu jedině potřebnému.

Apoštol Pavel připomíná, že ten, kdo se ožení nebo vdá, myslí příliš na svou ženu či muže, a je pak uvnitř rozdělen (1 Kor 7,28-34). “Je to pro člověka dobré, aby zůstal tak, jak je... Jsi volný? Nehledej si ženu.” (1 Kor 7,26-27) Někdo by ale mohl namítnout, že sv. Pavel byl příliš strohý k ženám. Když jim však ukládal mlčet v církvi (1 Kor 14,34-35), nedělal to bezdůvodně. Vzhledem k tomu, že křesťané, zatlačovaní do podzemí, bývali srovnáváni s východními i řeckými tajnými spolky, uchylujícími se k zvrhlým a nemravným orgiím, kde kněžky provozovaly posvátnou prostituci, kde se přijímaly omamné látky a kouře, takže se účastníci dostávali do opojení. Tyto kněžky, pythie, vykřikovaly, vedly shromáždění, chodily prostovlasé, a tím dávaly najevo, že nemají co skrývat. Naproti tomu počestná žena řecká se vždy objevovala se závojem. Proto apoštol Pavel ukládal ženám mlčení v církevním shromáždění a připomínal význam závoje pro tajemnou důstojnost ženy. (1 Kor 11,5,10)

Je to snad omezování svobody ženy, když se dbá o zachování nedotknutelnosti její lidské důstojnosti? Svatý Pavel klade důraz především na svobodu Božích dětí, která je nekonečná a neomezená. Této svobody Božích dětí se dostává se stejně tak muži jako ženě, jen když se člověk dobrovolně a svobodně vzdá pro Krista své lidské svobody, která je Božím darem, a která je omezená a poměrná. Apoštol Pavel zdůrazňuje velké ocenění ženy, když ukazuje, že jejím cílem není pouze muž, ale Bůh. Ovšem nastane-li jednou spojení v manželském svazku, pak přísluší ženě následovat svého muže. Vyjadřuje to ale krásně a tajemně, aby tím dokonale uskutečňovala onu závislost Církve na Kristu. Posvátné manželství naznačuje a vyjadřuje jednostranný vztah. Vždyť muži mají milovat své ženy takovou láskou, jakou Kristus miluje svou Církev. Muž má milovat svou ženu jako sebe sama. Také žena má svou vlastní důstojnost, a v té je nezávislá a svobodná. Pokud se ovšem rozhodne budovat Boží království společně se svým mužem, pak ovšem nastupuje řád, který ji podřizuje muži jako hlavě, a muže podřizuje

ženě jako srdci. Nic tvrdého a hrozného ohledně žen tedy není u sv. Pavla.

Ovšem jediné ono panenství je v křesťanském pohledu krásné, vznešené a svaté, které je v Kristu, a které je nakonec tak plodné jako bylo Kristovo a Mariino, které je totiž pro Boží království. Jistě by nebylo vznešené panenství, které by pocházelo z pohodlnosti či lenosti, ze zbabělosti, z obav před závazky, ze strachu před rozděláním sebe v lásce.

Panenství je velké především tehdy, jestliže se člověk chce úplně dát a bezvýhradně věnovat v oběť Božímu království.

Panenství je krásné, když člověk ukazuje Bohu, že ho tolik miluje, a že taková odevzdanost Bohu je nejvhodnější pro lidskou přirozenost, takže chce patřit jediné jemu, a nikomu z lidí.

Panenství je ušlechtilé, když tím člověk chce podávat Bohu svou svobodu proto, aby mu tím více soustředěně, pokojně a obecně mohl sloužit. Tak je velké, krásné a ušlechtilé to panenství, které je zároveň ochotné a odhodlané k duchovní plodnosti lásky, která chce sloužit Božím úmyslům a plánům ve světě.

Jakékoli jiné panenství je výsledek buď nemohoucnosti, nebo sobectví, nebo nutnosti. Ale svrchovaně krásné a velkolepé je ono panenství, které jde ve stopách Ježíše Krista, jenž se stal obětí dokonalou, úplnou a Bohu milou a to pro velký úkol spásy všech. Panenství tedy znamená oběť pro svrchovanou svobodu naprosté a dokonalé lásky k Bohu, naprosté a dokonalé služby Bohu a bližním. V tom je vznešenost panenství. V tom je jeho význam pro radostnou novozákonní zvěst. Být svobodný, abych mohl lépe sloužit. Tím neochuzujeme lidstvo, když hlásáme krásu panenství. Cožpak si Bůh nezaslouží, aby aspoň několik lidí za všechny ostatní sloužilo jediné jemu a patřilo výhradně jemu? Vždyť se to lidské společnosti vrátí, neboť věříme ve společenství svatých, a tedy také v oběť a užívání svatých hodnot. Cožpak láska všech neprospívá všem, kdo jsou zapojeni do svatého proudění a oběhu těchto vrcholných hodnot lásky a milosti? A potom, jak už bylo řečeno, že panenství je krásné, když míří k duchovní plodnosti, tedy k vrcholné tvořivosti, proto se vzdáváme lásky omezené pouze na některé a můžeme mít srdce pohotově otevřené pro všechny.

Samozřejmě, že to platí pro ty, které si Pán volá. Ježíš říká: "Kdo může pochopit, pochop! (Mt 19,12) Není to tedy pro každého, jinak by tím skončily dějiny lidstva. Bůh chce, aby se čistou láskou a manželstvím udržoval lidský svět tak dlouho, dokud nebude naplněn počet těch, které Pán chce mít svými dětmi. Sotva však někdo zaslechne toto Mariino povolání k onomu nejpotřebnějšímu, ať neváhá! Kéž křesťané přestanou kolem něho tančit divoký karneval sudiček, které by chtěly Bohu vyhrazovat jenom to, co se nehodí pro svět! Pryč s těmi sentimentálními vzdechy: Škoda takového chlapce pro seminář! Škoda takového děvčete pro klášter!

Sv. Zdislava si vybrala cestu manželství, kdežto sv. Anežka zvolila panenství, zasvěcené Bohu. Obě dosáhly svatosti.

Obojí, manželství a panenství je krásné, obojí znamená službu Bohu, ovšem není každý stejně povolán k obojímu. Být jen Boží je krásnější a vznešenější, ale z poslušnosti vůči Boží vůli je velkolepé být též druhého, aby skrze manželství mohli být muž i žena ještě více Božími dětmi.

Sv. Anežko a Zdislavo, orodujte za nás!

Tomáš Bahounek OP

Poselství královny míru

Medžugorje, 25.10.95

Drahé děti!

Dnes vás zvu, abyste šly do přírody, neboť tam potkáte Boha Stvořitele.

Já vás, dívky, dnes zvu, abyste děkovali Bohu za vše, co vám dává. Děkujíte objevíte Nejvyššího i všechna dobra, která vás obklopují.

Dívky, Bůh je veliký a jeho láska je veliká ke každému stvoření. Proto se modlete, abyste pochopili Boží lásku a dobrotu. V dobrotě a lásce Boha Stvořitele i já jsem s vámi jako dar.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

“Názorné vyučování” podzimní přírody...

Jako řekl Ježíš Lazarovi: “Vyjdi z hrobu,” tak Maria nám říká vyjděte do přírody. Příroda je dobrá, prohlašuje Bůh o svém vlastním díle ve dnech stvoření; je dobrá, je krásná, je štěstí. Žalmy opěvují moudrost Boží ve stvoření, v živočiších jako v minerálech a rostlinách. Dnešní člověk je uzavřen v hrobě, který mu vytváří naše kultura smrti. Jak nepomyslet na Ježíšova slova: mají oči a nevidí, mají uši a neslyší.

Maria je veledílo stvoření, ona je Matkou živých a Radost žít. Už na jaře nás vyzvala vyjít do přírody,*) a obnovuje své pozvání na podzim. “Názorné vyučování” přírody v tomto ročním období nás vede k poznání, že smrt není koncem, ale přípravou, průchodem ke znovuzrození, ke vzkříšení. Vše, co v nás je určeno k odumření, musí umřít, to je třeba přijmout s radostí - a tak ve víře a naději předjímat dílo nového stvoření.

Všechno v přírodě se ukryje, semena, zrna, která produkovalo léto, míza se soustředí do kořenů, aby na jaře vytryskla v mnohotvárnosti, rozmnožení života. Nemáme zde “názorné vyučování” obrácení, které nám Bůh dává v knize světa, kterou rozevívá před našima očima?

Bratr Efraim

*) “Dnes vás všechny zvu, abyste probudili svá srdce k lásce. Jděte do přírody a dívejte se, jak se příroda probouzí; to vám pomůže, abyste otevřeli svá srdce lásce Boha Stvořitele. Přeji si, abyste probudili lásku ve vašich rodinách...” (25.4.1993)

Nebude na škodu připomenout z dřívějších poselství aspoň tři, která s tím vším také souvisí: “Každý váš den ať je naplněn modlitbou díky Bohu za život a za vše, co máte... Já jsem s vámi a děkuji Bohu za každý okamžik, strávený s vámi” (4,91). “Děkujte Bohu za dar, že mohu být s vámi: protože, říkám vám, je to veliká milost” (7,92).

“Nezapomeňte, že váš život vám nepatří, ale že je to dar, kterým máte dělat radost druhým a vést je k věčnému životu” (12,92).

(překladatelka)

Srdce Ježíšovo až na smrt poslušné

Svým vykupitelským vtělením se Syn Boží stal sluhou, otrokem, podřídil se úplně - na život a na smrt - jedině Boží vůli, zahalil se slabostí. Přijal tělo, které není ničím, které není k ničemu - podobné trávě, která se dnes zelená a navečer se zkosí a spálí - aby potvrdil Boží Všechno. A aby lépe zdůraznil svatost Jedině - Svatého, třikrát Svatého, vstoupil do lidského těla.

A tak Kristus v Mariině těle řekl svému nebeskému Otcí: “Ty jsi mi dal tělo!” Mohl říct: “Ty jsi mi dal srdce...”, srdce tiché a ponížené, které bude v úplném odříkání tlouci podle rytmu Boží vůle, srdce absolutní lásky, to je srdce, které absolutně zesoulaďuje svou vůli s vůlí Boží, srdce úplně oddané Otcově slávě a nehledající v ničem svou vlastní slávu. Ještě i u konce života, když řekne: “Otče, oslav svého Syna,” dodá: “Aby tvůj Syn oslavil tebe.” Ježíšovo Srdce nechtělo být ničím jiným. “Moje srdce je jakoby nic před tebou,” říká žalmista (38)... Není to strach, který ho žene, aby řekl: “Hle, tu jsem!” ale žene ho láska k Otcí, kterou mu překypuje Srdce. Ať tedy Otec podle milé vůle disponuje svým vtěleným slovem, ať uplatňuje svoje právo nad ním, protože Slovo vzalo na sebe lidskou přirozenost, protože je zároveň stvořením i Stvořitelem. Pro nás je ponižování velmi nepříjemné. Bouříme se, když se máme ponižovat před Boží vůlí, souhlasit s Božími nařízeními, s Božími požadavky. Ježíšovu Srdci, jelikož hoří láskou, není zatěžko říct: “Hle, tu jsem!” Od začátku své pozemské existence může Ježíš na sobě uplatnit žalmistova slova. “Všechno jsem dal v prostotě svého Srdce.” Ježíš se dává s radostí. Láska ho nutí, aby před Boží tváří řekl, jak je důstojné, aby se stal nedůstojným. S radostí bude snášet, co bude nesnesitelné pro jeho stvořenou přirozenost. Milé mu bude všecko, co bude trpké pro jeho pozemský život. Toto je, hle, poníženost Ježíšova Srdce: klaní se, souhlasí se všemi Božími úmysly, protože jen tyto jsou moudré, jen tyto jsou dobré. Poníženost Ježíšova Srdce

chce kráčet Božími cestami, protože jen tyto jsou správné. Ježíš se chce zmenšit až po konečné zničení na kříži, aby vzrostla Otcova sláva. Milé je mu být malý, aby ještě více vynikla velikost Nejvyššího a Všemohoucího. Když to dělá, netrpí pocitem degradace, ale naopak, chápe všechnu vznešenost své lidské přirozenosti samotným činem své poslušnosti z lásky. Proto říká: “Hle, tu jsem!” Se žalmistou může říci: “Moje Srdce je připraveno!”

Láska je poslušnost

Připraven, na co? Ježíš říká: “Hle, tu jsem, abych plnil tvou vůli.” Boží vůle má dva pohledy. V prvé řadě vyžaduje, aby se plnilo to, co se nařizuje, a dále aby se snášelo to, co se vnucuje. Jeden pohled je aktivní a druhý pasivní.

Aktivní pohled bude Ježíš uskutečňovat od prvního požadavku, aby se narodil v Betlémě, až po své “Dokonáno jest” na kříži a po vzkříšení třetího dne podle Písma svatého. Ve věku dvanácti let odpovídá Josefovi a Marii, že musí být “v tom, co je jeho Otce”... “Mým pokrmem je, abych plnil Boží vůli.”... Nic nedělá sám od sebe, ale dělá to, co slyší od Otce. Hovoří jménem toho, kdo ho poslal. V Otcově jménu dává svůj život a vstává z mrtvých. Jeho nauka není jeho, ale toho, kdo ho poslal: “Dal jsem jim (apoštolům) tutéž nauku, kterou jsi ty dal mně.” Ježíš zjevuje Otce. Ukazuje ho v sobě. V Otcově jménu odpouští hříchy. Stále zdůrazňuje: “Nehledám svou slávu, ale ctím svého Otce.” Dřív než šel trpět, mohl poprosit Otce, aby potvrdil: “Já jsem tebe oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi dal vykonat.”

Láska je odevzdanost

Láska je mnohem větší, když poslouchá utrpením, než když poslouchá práci. Tehdy je v Božích rukou: potřebná poddajnost je celostnější, důvěřivější, odevzdanější. Člověk nekoná, ale dovoluje, aby ho jiný využil při práci. Pocit naší vlastní nicoty v takovém případě je živější. Musíme se víc porobovat, víc ponižovat. Při práci se občas vystavujeme nebezpečí vložit do hry pudové síly své přirozenosti, zatímco když se podržujeme Boží vůli, posloucháme Ducha svatého. Tehdy nás zachycuje a vede láska.

Podrobování se bude ještě plnější, když se k pocitu naší nicoty přidá i pocit hříchu. Ježíš, “Svatý Boží”, souhlasil, aby “byl hříchem pro nás,” aby převzal zodpovědnost za naše zločiny. “Otec vložil do něho zlobu všech nás.” A takto se k zadostučinění v jeho oběti připojuje i oslava Boha.

Proto nebude Ježíš už říkat: “Přicházím, abych konal,” ale jen “Fiat - Ať se stane!” Toto je celé drama agónie, strašný boj Kristovy lidské přirozenosti s Boží vůlí. Přirozenost se dožaduje, aby ji minul kalich, zatímco láska ho přijímá. Boj je tak prudký, že se Spasitelovo tělo potí krví. V té chvíli se bez odporu poddává tomu, co nařídil pro něho Otec. A Otec ho podle slov sv. Pavla “neušetřil”. Ježíš se vydává Jidášovi, vydává se soudcům, vydává se vojákům, vydává se hřebům, vydává se smrti. Nakonec lidskou duší, kterou přijal při vtělení a kterou mu dal Otec, vrátí zpět Otci a neponechává si nic, přeje si jedině, aby byl úplně k dispozici v rukou nesmírné Lásky...

Zápalná a věčná oběť k Otcově slávě

Takto Ježíš dokončil svou oběť. Stal se knězem i obětí. Dobrý pastýř se stal obětovaným Beránkem. Ježíšovo Srdce souhlasilo se ztrátou života a vyhlásilo ve své lásce k Otci, že Otec je pramenem všeho bytí a všeho života, “že má absolutní moc nad všemi tvory (včetně lidské přirozenosti svého Syna), že je jejich nejvyšším pánem, že on jediný je vyvedl z nicoty, že je tam může i vrátit, když se mu zlíbí a jak se mu to líbí” (Condren). Svou obětí uznává Ježíš též Boží svatost: “Bůh není připoután řetězy k svým stvořením, nezávisí na svých výtvořech. Kristova oběť tedy zodpovídá dokonale a nesmírně tomu, kdo je Bůh: Ježíš se dívá s láskou na svého Otce “jako na nejvyšší bytost, jíž každá jiná bytost je dlužna jako oběť. Vidí ho v jeho vlastní a nepochopitelné velikosti a dokonalosti jako toho, kdo je vyvýšen nad každé jméno, nad každé světlo, nad každou myšlenku, nad každé klanění, nad každou lásku.” (Condren)

V Kristově oběti obětované Otci s láskou jeho Srdce je tedy zahrnuta všechna pravda a všechna dobrota. Neboť tu jde o plnost lidské lásky, která se stává v osobě Slova nesmírnou. Bůh

se už nedá víc ctít, chválit, dobrořečit, protože už nemůže být více milován. Kristova oběť je zápalná, zcela zasvěcená a zcela přinesená Bohu, obětovaná jednou provždy na kříži a přinesená věčnému Otci obětováním skrze Srdce Ježíše Kněze na oltářích v našich mších, jakož i na nebeském oltáři. Žádné poděkování nemůže projevit větší vděčnost milosrdenství Boha, který tvoří a vykupuje člověka. Žádné uznání božských dokonalostí není správnější než uznání v Kristově oběti, v ovoci "Fiat - Ať se stane!" lásky jeho Srdce.

Ve škole Ježíšova Srdce: stát se těmi, kdo se klaní Otci

Ježíšovo Srdce milovalo Otce nejvznešenější a nejhrdinější láskou, protože tato láska byla nejponíženější, nejposlušnější, nejoddanější. A tak potupení Boží slávy, způsobené Adamovým hříchem a našimi hříchy, se přebohatě napravilo a naše vina byla odpuštěna. Od nynějška už může člověk s čistými rty a s čistým srdcem volat s nebeskými anděly: "Sláva Bohu!" Od nynějška se může člověk opravdově klanět Otci "v duchu a pravdě", protože v Srdci jediného Syna našel svoje srdce přijatého dítěte. Takto můžeme i my přinášet Bohu milé duchovní oběti a s Ježíšem vrátit Bohu všechna dobra, která dal stvořením. V Kristovi, zničeném láskou, jsme opět našli v lásce smysl své nicoty a tím i Boží slávu.

Jakým štěstím by bylo, kdybychom i my v tichém a poníženém srdci zůstali při pocitech své nicoty! Člověk, zvláště v našich časech, se velmi stará o své já, upjal se na svůj vlastní cíl. Zde pramení humanizace světa místo jeho divinizace. Zde pramení toliké vzpoury pýchy, toliká marnivost a toliká sebeláska, toliká opovážlivost a toliká nadutost, i v křesťanských srdcích!

A je docela pochopitelné, že se pobožnost k Ježíšovu Srdci nelíbí lidem našich dob, kteří chtějí jít svými vlastními cestami, chtějí dělat to, co se jim líbí. Ale ti, kdo chtějí vlastnit city samého Ježíše, mít i Srdce Ježíše Krista, budou prožívat svůj život v souladu s Boží vůlí; jejich vůle bude úplně oddaná Boží slávě a podle příkladu Spasitelova Srdce úplně závislá na Boží lásce, na Otcově slávě a radosti!

J. Ladame SJ

Sestra Emanuela píše...

Medžugorje 1.11.1995

svátek Všech svatých

Pochválen buď Ježíš, "rozkoš všech svatých"!

Loni před svátkem všech Svatých (25.10), nás Gospa žádala, abychom "žili podle příkladu svatých." To znamená: těch, které Církev svatá ve své moudrosti vybrala, protože jejich život je příkladný a jejich učení správné. Dnes, víc než kdy jindy zaostřeme pozornost na ty velké nebeské přátele a modleme se k nim; to bude lék proti zmatkům, které vnáší New-Age a proti všem paralelním a svůdným teologiím, které by nás mohly svést z pravé cesty. V lůně Církev (Matky Církev, jak říká Gospa) nacházíme bezpečnost svědomí, vždyť to je jediná pozemská instituce, které Ježíš dal sliby věčného života.

Poselství o adoraci Nejsvětější Svátosti (9.95) mělo ve světě neuvěřitelné odezvy. Mnoho kněží dosvědčuje, že to jsou medžugorští poutníci, kteří v jejich farnosti dali nový podnět k adoraci, od které bylo po desetiletí upuštěno. Jaké krásné ovoce pro Gospu!

Vyprávěli mi, jak Panna Maria jednoho dne žádala Jeleninu modlitební skupinu o pomoc modlitbou a adorací, protože měla uskutečnit velmi důležitý plán. Všichni ti mladí (16-20 let) se tehdy rozhodli odpovědět tím, že věnují adoraci své sobotní večery; a první sobotu v měsíci adorace v "kapliče zjevení" trvala celou noc s P. Tomislavem Vlašičem. I Vicka a Maria tam často přicházely. Tak mohla Gospa dobýt "tu či tam mnohá vítězství," jak to často vyjádřila této skupině, která byla "silnější než atomová továrna." Hle, krásný příklad pro zmrtvýchvstání našich farností!

P. Slavko se vrátil z cesty po Irsku. Ale Mirjana s rodinou ho nemohly doprovázet, protože je v Záhřebu zadržel problém s vízem. V lednu P. Slavko navštíví Afriku a Mirjana se k němu přidá v Ile Maurice.

V tomto měsíci, kdy se modlíme za zemřelé, připomeňme, že cesta, kterou zde nabízí

Maria, nás bude moci vést přímo do nebe, aniž bychom procházeli očistcem. “Žijete-li má poselství, máte už v sobě zárodky svatosti,” říká Gospa. - Někdy se ptám poutníků: “Kdo myslí, že půjde do očistce?” - a skoro všichni zvednou prst. Ne! Očistec není fatalita!

S Gospou se učíme, jak žít radost už na zemi! “Odevzdáte-li se mi, nezpozorujete přechod z tohoto života do onoho života. Začnete žít život nebe na zemi,” nám říká Gospa (1986).

Díky, drahá Gospo, Ty máš jen dobré zprávy!

Sr. Emanuela

Vyznání víry Pavla VI.

V současné době se tu a tam objevují různé snahy teologů, kněží či laiků “vylepšovat” obsah učení, které Kristus předal církvi. Do této částečné nejistoty zazněl hlas jistoty. Při zakončení Roku víry (1968) na náměstí sv. Petra v Římě, před tisícovým zástupem poutníků se modlí papež slavnostní vyznání víry. Snad se ti bude zdát následující text příliš dlouhý. Modli se tedy toto vyznání po malých částech. Ale hlavně pouvažuj čas od času o každé jeho větě. Tento text ti může sloužit jako nejkratší učebnice katolické víry, nemáš-li po ruce jinou věrouku. Je-li tvá víra stejná jako víra papeže, jsi katolík. Zkus to!

Věříme v jednoho Boha, Otce, Syna i Ducha svatého. Stvořitele viditelných věcí, jako je tento svět, ve kterém probíhá náš krátký život, i hodnot neviditelných, jako jsou bytosti čistě duchové, kterým též říkáme andělé, nebo nehmotná a nesmrtelná duše v těle každého člověka.

Věříme, že tento jediný Bůh je naprosto jeden ve své nekonečně svaté podstatě i ve všech svých vlastnostech; ve všemohoucnosti, v nekonečné moudrosti, v prozřetelnosti, ve vůli a lásce. On je Ten, který je, jak to sám zjevil Mojžíšovi. On je Láska, jak nás učí apoštol Jan, takže tato dvě jména, Bytí a Láska vyjadřují nejdokonalejším způsobem tutéž božskou skutečnost toho, který se nám chtěl dát poznat.

Přebývá v nepřístupném světle. Žádným slovem jej nelze vyjádřit. Převyšuje všechno i všechno stvořený rozum. Jen Bůh sám nám může dát správné a plné poznání sebe sama tím, že se zjevuje jako Otec, Syn a Duch svatý. Svou milostí nás volá k účasti na svém věčném životě zde na zemi ve víře a po smrti ve věčném světle.

Vzájemné svazky, které od věčnosti tvoří tři Osoby, z nichž každá je jedno a totéž božské bytí, jsou blaženým vnitřním životem nejvyššího svatého Boha. Tento život nekonečně převyšuje vše, co my lidé jsme schopni pochopit. Také děkujeme Boží dobrotě, že tolik věřících s námi může před lidmi vydávat svědectví jedinému Bohu, i když je jim neznámo tajemství nejsvětější Trojice.

My tedy věříme v Boha, který věčně plodí Syna. V Syna, Boží Slovo, který je věčně plozen. V Ducha svatého, nestvořenou Osobu, která vychází z Otce i Syna jako jejich věčná Láska. A tak v Trojici božských Osob stejně věčných a sobě rovných se výsostně projevuje a dovršuje překypující život a blaženost Boha dokonale jediného, s jedinečností a slávou vlastní tomu, který jest, a přitom není stvořen, takže v Trojici ctíme jednotu a v jednotě Trojici.

Věříme v našeho Pána Ježíše Krista, který je Boží Syn. On je věčné Slovo, zrozený z Otce přede všemi věky. Má tutéž podstatu jako Otec. Skrze něho všechno bylo stvořeno. Působením Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Je tedy roven Otci svým božstvím a nižší než Otec svým lidstvím. Přitom je dokonale jeden, ne snad splynutím přirozenosti (božské a lidské), což je nemožné, ale jednotou osoby.

Žil mezi námi pln milosti a pravdy. Hlásal a založil Boží království. V sobě nám dal poznat Otce. Dal nám nové přikázání, abychom se navzájem milovali tak, jako On miloval nás. Učil nás cestě blahoslavenství podle evangelia; abychom milovali chudobu, byli vlídní a trpělivě snášeli bolesti, abychom žíznilo po spravedlnosti, byli milosrdní, čistého srdce, šířili pokoj a abychom pro spravedlnost dovedli snášet pronásledování.

On, Boží Beránek, vzal na sebe hříchy světa, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, zemřel za nás a svou vykupitelskou krví nám přinesl spásu. Byl pohřben, ale třetího dne vstal vlastní mocí z mrtvých. Svým zmrtvýchvstáním nás povznesl k účasti na Božím životě, který je

životem milosti. Vstoupil do nebe a přijde opět ve slávě soudit živé i mrtvé, každého podle zásluh. Ti, kteří své srdce otevřeli Boží lásce a milosrdenství, vejdou do věčného života. Údělem těch, kteří je až do smrti odmítali, bude oheň, který nikdy nehasne.

A jeho království bude bez konce.

Věříme v Ducha svatého, Pána i Dárce života. On je zároveň uctíván a oslavován s Otcem i Synem a mluvil k nám ústy proroků. Byl nám seslán Kristem po jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. On osvěcuje, oživuje, chrání a vede církve, očisťuje její členy, pokud neodmítají jeho milost. Jeho působením, jež vniká do hlubiny duše, se může člověk stát dokonalým, jako je dokonalý Otec, který je v nebesích.

Věříme, že Panna Maria, která vždy zůstala pannou, je Matka vtěleného Slova, našeho Boha a Spasitele, Ježíše Krista. Pro toto její jedinečné vyvolení byla vykoupěna vzhledem k zásluhám svého Syna vznešenějším způsobem než všichni ostatní. Byla uchráněna jakékoli poskvrny dědičného hříchu a milostí daleko předčí všechny ostatní tvory.

Přesvatá Neposkvrněná Panna se zúčastnila těsným a nerozlučitelným svazkem tajemství vtělení a vykoupení. Byla na konci života povýšena s tělem i duší do nebeské slávy a připodobněna svému vzkříšenému Synu. Tím se jí dříve než ostatním dostalo toho, co bude údělem všech spravedlivých. Věříme, že Nejsvětější Matka Boží, nová Eva, Matka církve, i nadále v nebi koná svou mateřskou službu pro údy Kristovy a spolupůsobí při vzniku a rozvoji božského života v duších vykoupených lidí.

Věříme, že v Adamovi všichni zhřešili. To znamená, že prvotní hřích, kterého se dopustil, způsobil pád lidské přirozenosti společné všem lidem. Uvedl ji do stavu, v němž nese všechny následky tohoto hříchu. Tento stav už není oním stavem svatosti a spravedlnosti, v němž byli na počátku naši prarodičové a v němž člověk nepoznal ani zlo ani smrt. Porušená přirozenost, zbavená někdejší krásy milosti, raněná ve svých přirozených schopnostech, podrobená smrti, přechází na všechny lidi. V tomto smyslu se každý člověk rodí v hříchu. Vyznáváme tedy s tridentským koncilem, že prvotní hřích se přenáší spolu s lidskou přirozeností nikoli napodobením, ale sdělováním života, a že proto je vlastní každému člověku.

Věříme, že náš Pán Ježíš Kristus svou obětí na kříži nás vykoupil z prvotního hříchu a ze všech našich hříchů osobních, kterých se každý z nás dopustil, ve smyslu apoštolských slov: “Když se rozmnožily hříchy, v míře ještě daleko štědřejší se ukázala milost.”

Věříme v jeden křest ustanovený naším Pánem Ježíšem Kristem na odpuštění hříchů. Pokřtěny mají být i děti, které se ještě nemohly dopustit osobního hříchu, aby, narozené bez nadpřirozené milosti, se znovu narodily k božskému životu v Ježíši Kristu z vody a z Ducha svatého.

Věříme v jednu, svatou, všeobecnou a apoštolskou církev, založenou Ježíšem Kristem na skále, kterou je Petr. Církev je tajemné tělo Kristovo. Je viditelná společnost s hierarchickým zřízením a zároveň společenství duchovní. Je to církev žijící na zemi, Boží lid putující tímto světem, církev zahrnovaná nebeskými dary. Ona je zárodek i počátek Božího království. Jejím prostřednictvím pokračuje v lidských dějinách dílo a utrpení vykoupení. Církev touží dojít svého dokonalého dovršení po dokonání časů v nebeské slávě. Pán Ježíš utváří v čase svou církev svátostmi, které vyvěrají z jeho plnosti. Jimi činí církev své údy účastnými tajemství Kristovy smrti a vzkříšení v milosti Ducha svatého, který jí uděluje život a schopnost působit. Je tedy svatá, i když má ve svém středu hříšníky, a to proto, že nemá jiný život než život milosti.

Jestliže její údy žijí jejím životem, posvěcují se. Naopak, vzdalují-li se jejího života, upadají do hříchů a nezřízenosti, které brání vyzařování její svatosti. Proto církev trpí a činí pokání za tato provinění, má však moc vyléčit z nich své děti krví Kristovou a darem Ducha svatého.

Církev je dědička božských zaslíbení a duchovní dcera Abraháмова prostřednictvím toho Izraele, jehož Písmo s láskou chrání a uctívá jeho patriarchy a proroky. Je založena na apoštolech. Věrně podává průběhem staletí jejich slovo stále živé, podává jejich pastýřskou moc v nástupci Petra a v biskupech s ním spojených. Stále podporována Duchem svatým má poslání

chránit, učit, vysvětlovat a šířit pravdu, kterou Bůh zjevil ještě zastřeným způsobem prostřednictvím proroků a plně skrze Pána Ježíše. Věříme všemu, co je obsaženo v Božím slově, psaném nebo hlásaném, a co církev předkládá k věření jako Boží zjevení, ať slavnostním výrokem, nebo řádným a všeobecným učitelským úřadem. Věříme v neomylnost, které požívá Petrův nástupce, když učí ex cathedra jako pastýř a učitel všech věřících. Jí je rovněž vybaven sbor biskupů, když vykonává ve spojení s ním nejvyšší učitelské poslání.

Věříme, že církev, kterou Ježíš založil a za kterou prosil, je stále jedna ve víře, v bohoslužbě a ve svazku hierarchického společenství. Bohatá rozmanitost liturgických obřadů i oprávněná rozličnost teologického a duchovního odkazu a místních zvykových odchylek v lůně církve nejenže neohrožuje její jednotu, ale naopak je ještě více zdůrazňuje.

Uznáváme také mimo organismus Kristovy církve existenci četných prvků pravdy a posvěcení, které jsou církvi vlastní a směřují ke katolické jednotě. A pro víru v působení Ducha svatého, který v srdcích všech Kristových učedníků vyvolává lásku k této jednotě, chováme naději, že křesťané, kteří dosud nejsou v plném společenství jediné církve, se jednoho dne spojí v jedno stáde s jediným pastýřem. Věříme, že církev je nutná ke spáse, poněvadž Kristus, který je jediným prostředníkem a jedinou cestou spásy, se zpřítomňuje pro nás ve svém těle, kterým je církev. Avšak božský plán spásy zahrnuje všechny lidi. Ti pak, kteří bez vlastní viny nevědí o Kristově evangeliu a o jeho církvi, ale upřímně hledají Boha a vlivem jeho milosti usilují o plnění jeho vůle, poznané vnuknutím svého svědomí, též mohou dosáhnout věčné spásy v počtu, který zná jen Bůh.

Věříme, že mešní oběť, sloužená knězem, zastupujícím mocí svátostného svěcení Krista, a jím přinášená na našich oltářích jménem Krista a údů jeho tajemného těla, je skutečně svátostné zpřítomnění oběti kalvarské. Věříme, že stejně tak jako chléb a víno posvěcené Pánem při Poslední večeři byly proměněny v jeho tělo a krev, které krátce potom za nás obětoval na kříži, i chléb a víno posvěcené knězem se proměňují v tělo a krev Krista v nebeské slávě. Věříme, přestože se našim smyslům všechno jeví stejně jako předtím, že je zde Pán přítomen předtím, že je zde Pán přítomen způsobem pravým, skutečným a podstatným.

Kristus může být přítomen v této svátosti jen proměněním celé podstaty chleba v jeho tělo a proměněním celé podstaty vína v jeho krev. Jenom vlastnosti chleba a vína, které smysly vnímáme, zůstávají nezměněny. Tuto tajemnou proměnu nazývá církev velmi přiléhavě přepodstatněním. Každý teologický výklad, který hledí vniknout nějakým způsobem do tohoto tajemství, aby zůstal ve shodě s katolickou vírou, musí trvat na tom, že v objektivní realitě, nezávislé na našem duchu, přestane chléb a víno po proměnění existovat, takže od tohoto okamžiku jsou úctyhodným tělem a krví Pána Ježíše. Máme tedy skutečně před sebou Kristovo tělo a krev pod svátostnými způsoby ve shodě s tím, co Pán měl v úmyslu: dát se nám za pokrm a přivtělit nás do jednoty svého tajemného těla.

Jediná a nedělitelná existence oslaveného Krista Pána na nebesích není svátostí rozmnožována, nýbrž zpřítomněna na různých místech na zemi, kde se slouží mše. Po skončené oběti je tato existence stále přítomna v Nejsvětější Svátosti, která ve svatostánku je živým srdcem každého kostela. Je nám proto drahou povinností uctívat a klanět se ve svaté hostii, kterou vidí naše oči, vtělenému Slovu, které oči vidět nemohou a které, aniž opustilo nebe, je přítomno mezi námi.

Vyznáváme také, že Boží království, které začíná zde v církvi Kristově, není z tohoto pomíjejícího světa. Jeho růst nelze zaměňovat s pokrokem civilizace, lidské vědy a techniky. Království Boží znamená, že poznáváme stále hlouběji Kristovo nevyzpytatelné bohatství; že stále silněji doufáme ve věčná dobra, že stále upřímněji jsme přístupni Boží lásce a že se rozdává stále hojněji milost a svatost mezi lidmi. Ale právě tato láska nutí církev starat se o skutečně pozemské dobro lidí. Zatímco stále připomíná všem svým dětem, že zde na zemi nemají trvalý domov, povzbuzuje je, aby přispívaly, každé podle svého povolání a svých prostředků, k dobru své pozemské vlasti; aby podporovaly spravedlnost, mír a bratrství mezi lidmi a poskytovaly

pomoc bratřím, zvláště chudým a potřebným. Usilovná starost církve, Kristovy nevěsty, o potřeby lidí a jejich radosti a naděje, o jejich úsilí i soužení, není nic jiného než její přání být pro ně zde, aby je osvětila světlem Kristovým a spojila je s Ním, jediným jejich Spasitelem. Tato starost nesmí nikdy znamenat, že církev se přizpůsobí věcem tohoto světa, anebo že ochabne její živé očekávání Pána a věčného království.

Věříme ve věčný život. Věříme, že duše všech, kteří umírají v Kristově milosti, ať už musí projít očistcem, anebo po opuštění těla jsou přijati Ježíšem v ráji, jako se stalo lotru po pravici, jsou Boží lid za hranicemi smrti, která bude s konečnou platností poražena v den Vzkříšení, kdy tyto duše budou spojeny s vlastními těly.

Věříme, že množství duší, shromážděně kolem Ježíše a Marie v ráji, tvoří nebeskou církev, kde tyto duše ve věčné blaženosti vidí Boha tak, jak je, a kde v různém stupni a způsobu se podílejí se svatými anděly na božské vládě příslušející Kristu ve slávě, přimlouvají se za nás a pomáhají nám v našich slabostech svou bratrskou péčí.

Věříme ve společenství všech věřících v Krista, těch, kteří putují na této zemi, i zesnulých, kteří procházejí vlastním očištěním, i blažených v nebi. Ti všichni spolu tvoří jedinou církev. A věříme, že v tomto společenství je nám nápomocna milosrdná láska Boha a jeho svatých, kteří stále ochotně slyší naše modlitby podle Ježíšových slov "Proste a dostanete".

S touto vírou a nadějí očekáváme vzkříšení mrtvých a život budoucího věku.

Buď pochválen Svatý, Svatý, Svatý Bůh. Amen.

"Vyznání víry Pavla VI." vydá Matice cyrilometodějská v nejbližší době jako samostatný sešitek formátu A6.

"Znamení odporu"

Simeonovo proroctví (Lk 2,34) zůstává stále časové

Ježíš Kristus je světlem, osvěcujícím lidi (srv. Lk 2,32), a současně znamením, jemuž bude odporováno (ib., 34). Naše doba potvrzuje Simeonova slova zvláště důrazně. Překlenutí vzdáleností dopravními i komunikačními prostředky (srv. GSp 5) nám vzájemným přiblížením dává lépe poznat cesty tohoto odporu proti Kristovi.

- Jistě lze i dnes pozorovat formu odporu, kterou znázorňuje podobenství o boháči a Lazarovi (Lk 16,19-31). Kristus stojí na Lazarově straně a jeho program na tomto světě se uskutečňuje podle programu osmi blahoslavenství (Mt 5,3-10).

- Na světě je mnoho pravé víry, ale málo svobody pro ni, pro poslání Církve. Stačí sledovat, které jsou určující tendence masových sdělovacích prostředků, co se v nich mlčky pomíjí a o čem se hlasitě mluví. I tam, kde je o Kristovi řeč, bývá jeho poselství překrucováno, "přizpůsobováno" tzv. moderní civilizací a konzumnímu myšlení. Toto odporování Kristovi, které se navenek na Krista odvolává a které vychází od těch, kdo se zvou jeho učedníky, je zvláštním znamením času, v němž žijeme.

- Je ovšem i odpor nepokrytý, přímý: zásadní popírání pravdy o Bohu, člověku a světě, kterou hlásá evangelium. Toto popírání bere na sebe někdy i bezohlednou tvář. Víme, že existují země, kde jsou zavřeny kostely všech vyznání, kněz je v nich odsuzován k smrti...

K těmto zemím patří beze zbytku ony, kde zavládl bludný modernismus. To vyplývá mj. i z jednání zvláštní synody holandských biskupů s Janem Pavlem II. (14.-31.1.1980); (k tomu viz např.: česk. vyd. HV, Stojanov 1980, s. 72, MnM, Vzkříš. a život, viz také *). Modernismus, který zavírá kostely věřícím a otevírá je příležitostně rouhavým shromážděním, odstraňuje svátosti včetně svátostného kněžství a víru vůbec, odsuzuje k smrti kněze jako takového, navíc mu přináší smrt i cestou mravní zkázy. Jen Bůh ví, čeho zůstaly naše tak těžce zkoušené země (kde mnozí svého času, sotva mohli poněkud pozvednout hlavu, nepokrytě koketovali s tímto morem úpadku křesťanství) vlastně ušetřeny.

- Odpor falešných učedníků, zrádců Kristových, také účinně napomáhá eskalaci boje proti Bohu a člověku.

Tento odpor byl sice už v době starořímské, dnes má však jiný rámeček i smysl. Svoboda

svědomí se sice proklamuje všude, málokde je však také opravdu uznávána. Její potlačování je program, do něhož dobře nezapadá otevřeně mučednictví, tím spíše, že se potlačovatelé - mezi nimi leckde na prvních místech falešní křesťané a kněží - staví do pozice svobodmilovných, stojících na straně chudého Lazara, tedy na téže straně jako Kristus, proti němuž však především bojují. Kolik učedníků opustilo Krista a se stejně smýšlejícími usiluje vybudovat (pro sebe) "ráj na zemi" bez Boha, za cenu oloupení člověka o onu sílu, kterou dává Kristus (srv. Řím 1,16, 1 Kor 1,18, 2 Kor 13,4, Flp 4,16), která je prý "člověka nedůstojná". Ve skutečnosti je spíše nepohodlná, protože v síle víry nelze člověka manipulovat, odstrčit ho do anonymity davu (srv. 2 Kor 12,9).

Tajemství Mariino

Simeon se po svých slovech o Ježíši (Lk 2,34) obrátil k jeho Matce: "A tvou duši pronikne meč, aby se ukázalo smýšlení mnohých" (ib., 35). Spojení Mariino s Kristem, "znamením odporu", odhaluje Bůh již na začátku Spasitelova života.

V Božím zjevení, v Písmě svatém, lze sledovat Pannu Marii v dvojím ohledu. Vidíme především onu jednoduchou, pokornou a neznámou dceru Izraelovu (srv. Sof 3,12.14.16-17), již vykonal Bůh velké věci. Je to Maria, jak nám ji představují evangelia: v Nazaretě (Lk 1,26-51), v Betlémě (Mt 2,1-12, Lk 2,4-20), na útěku do Egypta (Mt 2,13-14.19-29), a znovu v Nazaretě (Mt 2,23, Lk 2,39-52). Je to ta, jež se táže svého dvanáctiletého Syna: "Dítě, proč jsi nám to udělal?" (Lk 2,48), která má starost o svatebčany v Káně: "Nemají vína!" (Jn 2,3), a nato říká služebníkům: "Cokoli vám řekne, udělejte!" (ib., 5). Je to ta, která si přála být s Ježíšem, který právě mluvil o hříších proti Duchu svatému (Mk 3,28.31n.), kterou hlasitě velebí žena ze zástupu při Kristově řeči o opětovém pádu do hříchu (Lk 11,27) a která právě tehdy dostává odpověď, že "tím spíše jsou blahoslavení, kdo Boží slovo slyší a zachovávají" jako Maria (ib., 28): ti všichni jsou blízcí Kristovi "jako matka" (Mt 12,48-50 par.). To je tedy Maria, dcera Izraele, spojená "se všemi Adamovými potomky, potřebujícími vykoupení" (LG 53).

Koncil učí dále: "Tak pokračovala nejblahoslavenější Panna na cestě víry a věrně podržela svou jednotu se Synem až ke kříži, kde podle Božího úradku stála (srv. Jan 19,25), bezměrně se svým Jednorozeným spolutrpěla a svým duchem - mateřským Srdcem - se spojila s jeho obětí, když dala láskyplný souhlas, aby byl přinesen obětní Dar, z ní zrozený. Konečně, umírající Ježíš Kristus ji dal svému učedníkovi za matku se slovy: Ženo, to je tvůj syn! (srv. Jan 19,26-27)" (LG 58).

Mariin život byl prost vši nápadnosti. Svatý Ludvík M. Grignon z Montfortu o tom říká:

Maria byla velmi skryta za svého života, a právě proto Duch svatý a Církev ji zvou Alma Mater - skrytou, tajemnou Matkou. Její pokora byla tak hluboká, že nemívala na zemi mocnějšího a ustavičného zalíbení než být neznáma sama sobě, i všemu tvorstvu, aby byla známa jen samému Bohu. Bůh... ji proto skryl v jejím neposkvrněném Početí, jejím narození a životě, v jejích tajemstvích, v jejím Vzkříšení i Nanebevzetí zrakům všech lidských tvorů. Ani rodiče neměli o tom potuchy, a i andělé se často tázali navzájem: Kdo je tato žena?... Bůh Otec svolil, aby za svého života neudělala žádný zázrak, aspoň který by se rozhlásil, třeba jí k tomu dal svou moc. Bůh Syn svolil, aby nepromluvila skoro nic, třeba s ní sdílel svou moudrost. Bůh Duch svatý svolil, aby apoštolové a evangelisté o ní nemluvili než... tolik, co bylo nezbytno k poznání Ježíše Krista, třeba byla jeho věrnou Nevěstou. Maria je dokonalým veledílem Nejvyššího... ("O pravé oddanosti k panně Marii")

Pohledme tedy nyní spolu s Církví na Mariino tajemství: "Takto Maria, Adamova dcera, souhlasila s Božím slovem a stala se Ježíšovou matkou. Spasitelnou Boží vůli objala celým srdcem, přičemž jí nestál v cestě ani nejmenší hřích, a jakožto služebnice Páně (Lk 1,38) se zcela zasvětila osobě a dílu svého Syna, a tak sloužila s ním a v něm, z milosti všemohoucího Boha, tajemství Vykoupení" (LG 56). Tato slova shrnují celou křesťanskou tradici, svědectví Otců prvotní Církvě a neustálou živou víru Církvě.

Při sledování 8. kapitoly dogmatické konstituce 2. vatikánského koncilu O Církvi (LG, srv.

s. 94) vidíme i druhou dimenzi pravdy o Panně Marii (2). Tato prostá služebnice Páně... překračuje, jak vidíme, hranice svého skromného historického pozemského pobytu. Pravda o ní se dotýká samého vzniku člověka, kdy padla ona Boží slova o ženě, Synově Matce, jež rozdrtila hadovu hlavu (Gn 3,15). Na to se odvolává i učení 2. vatikánského koncilu (LG 55). Maria má v díle spásy člověka místo již od samého počátku, a podrží je až do konce. Onu ženu z 3. kapitoly Genese nacházíme totiž i ve Zjevení svatého Jana, zase v souvislosti s “porodními bolestmi” posledních dob, které má Církev prodělat (srv. Zj 12,1-5). “Nepřítelství položím mezi tebou a ženou, mezi pokolením tvým a jejím. Ona rozdrtila tvou hlavu...” (Gn 3,15). To dochází svého potvrzení v Apokalypse (Zj 12,7-9). Slova Zj 12,13 (“Jak viděl drak, že je svržen na zem, pronásledoval ženu, jež porodila svého syna”) jsou vykládána (Jankowski) ve smyslu útoku satana proti Církvi, jejíž Matkou Maria je, tedy i proti Marii. “Země však přišla ženě na pomoc” (Zj 12,16) - velmi důležitá věta, po níž následují slova, ukazující na pokračování onoho boje, jak je předpovídá Geneze (Zj 12,15-17). Je významné, že “země přišla ženě na pomoc”. Člověk, lidské pokolení, musí napřít veškeré své přirozené síly k obraně proti stále nejpokrytějším útokům zla dnešních dnů, kdy jeho rozkladná moc je stále zjevnější.

cit. z “Svatý růženec”,

Stojanov

*

Nepřítel útočí proti lidské osobnosti zejména odbouráváním mravní čistoty. Biskup Graber protestoval nedávno opakovaně proti jednomu rouhavému filmu o Kristovi, který vzbudil odpor v mnoha zemích. V Holandsku protestovali proti němu jen “protestanti”, tedy evangeličtí křesťané, i interpelací u vlády, zatímco sekretariát holandské “katolické biskupské konference” se, ač přímo k reakci na odpornou blasfemii vyzván, nanovo “odmlčel”. Jaký div: tzv. “nový” - holandský - katechismus podává také falešný obraz Krista a křesťanství vůbec, přistříhovaný dále podle nejnovější módy “teology” ala Küng a Schillebeeckx. Tento vlastní výplod však postrádá života: “mrtví” nedovedou než “pochovávat své mrtvé” (srv. Mt 8,22).

Mnozí tzv. katoličtí teologové “vyprazdňují” i Mariino tajemství, a v protikladu k učení Církve chtějí prý uznávat jen “duchovní smysl” Mariina panenství. Současně s tím jde však ruku v ruce odmítání panenství vůbec, jak se to projevuje i v oné “krizi” duchovních povolání. Bylo by se třeba tázat, zda ono popírání či “neointerpretace” panenství zatlačila panenský ideál v životě do pozadí, nebo ovšem zda právě zřeknutí se panenského způsobu života nevedlo ex post k těmto “vědeckým” či lépe pseudovědeckým tvrzením. V žádném případě však nelze popřít, že oslabení onoho “mariánského” se projevuje v praxi záporně.

Západoněmecká televize vysílala 30.12.1981 rouhavý pořad o početí a narození Krista. U soudu, kde se organizátoři museli zodpovídat, zastávala obhajobou přizvaná “katol. teoložka” Uta Ranke-Heinemannová názor, že “panenské početí a zrození Ježíšovo není žádným článkem víry” a odvolávala se přímo na Karla Rahnera, podle nějž se prý “dogma panenství nachází ve vývoji” (!)... Přes tato pravdě odporující tvrzení však dospěl soud k závěru, že “mariánská úcta v sobě mimo jiné zahrnuje, že Kristovo zrození nebylo důsledkem nějakého rozkošnického pohlavního aktu”, jak to zmíněný pořad, plný odporných necudností, opakovaně předkládal: “Svoboda umění má své hranice tam, kde narušuje základní právo občanů na svobodu vyznávání náboženství”. Je smutné, že “teolog” musí dostat lekci od nekonfesního orgánu, kterému je - jako každému normálně myslícímu člověku - jasné, že obscénnost a blasfemie nepatří do občanského života, tím méně do náboženství.

(D. Tagespost, 2.2.1982, s. 5)

Sexuální výchova v novém školním roce

Výbor na obranu rodičovských práv se obrací na své příznivce, jimž není lhotejné úsilí některých skupin o ovládnutí sexuální výchovy dětí ve školách, s informací o aktuálním vývoji v této věci.

Ministerstvo školství vydalo metodický materiál, který má sloužit učitelům - metodikům tzv. "výchovy ke zdravému životnímu stylu". Tento materiál obsahuje celé dlouhé pasáže z původního návrhu dr. Brzka a dr. Mellana, včetně freudovského nesmyslu o "stimulaci erotogenní zóny dítěte - úst - kontaktem s erotogenní zónou matky - prsní bradavkou". Tento návrh, jak víme, odmítla i Česká biskupská konference.

Materiál sice neobsahuje přesně povinné osnovy pro všechny ročníky, přesto však se ukazuje, že není splněn ani jeden z požadavků, které náš Výbor jako zástupce nesouhlasících rodičů vznášel:

1. Sexuální výchova jako součást "výchovy ke zdravému životnímu stylu" má být povinná pro všechny děti od 1. třídy základní školy - v tomto školním roce na 25 státních základních školách, které se přihlásily k experimentálnímu ověřování, avšak již od příštího školního roku celoplošně.

2. Pouze v 1.-3. třídě má být toto učivo součástí prvouky, od 4. třídy se počítá se zavedením povinného předmětu "rodinná výchova".

3. Obecnou náplň učiva pro jednotlivé třídy - např. pro 1.-3. třídu "sexuální chování, základy lidské reprodukce, plánované rodičovství, rizika pohlavně přenosných chorob vč. AIDS" - lze sice naplnit čímkoliv (v návrhu není explicitně řečeno, co na tato témata má učitel dětem říkat), ale při stavu našeho základního školství patrně nedá mnoho práce si představit, co asi budou učitelé dětem říkat. Morální učení církve to nepochybně nebude...

Materiál dále obsahuje neobyčejně nebezpečné návrhy týkající se námětů činnosti s dětmi a forem a metod práce. Tak např. pro 1.-3. třídu se v oddíle námětů činnosti uvádí "doplňování obrázků lidského těla - rozdíly mezi mužem a ženou" a "kresbou vyjadřovat pojmy přátelství - zamilovanost". Pro 6.-9. ročník jsou to pak "vstupní testy ke zjištění současné informovanosti žáků o daném problému", "návuk způsobů chování vedoucího k odložení startu do pohlavního života" a "osvojování vhodných způsobů chování k druhému pohlaví formou situačních her". Myslím, že již z těchto několika ukázek je dostatečně zřejmé, že program ministerstva školství rozhodně nehodlá ctít ani tak základní hodnotu, jakou je právo na soukromí dětí i rodin. Lze si zajisté snadno představit situaci, v níž budou právě děti z našich rodin vystaveny posměchu spolužáků, nátlaku učitele i (z hlediska rodinou zastávaných hodnot) vysoce nevhodnému výchovnému působení. Na jaké otázky ze svého nejnítějšího soukromí budou děti nuceny odpovídat v "anonymních" dotaznících, o jaký druh situačních her půjde, jakým videokazetám budou vystaveny?

Navíc, přestože ministr Pilip veřejně prohlásil, že sexuální výchova na školách musí být přijatelná pro všechny rodiče včetně těch, kdo k ní mají zdrženlivý postoj, a lze ji zavést jen po dohodě s rodiči, již při experimentálním zavádění je praxe zcela jiná. Např. na 11. základní škole ve Zlíně - Malenovicích rodiče nejen nebyli požádáni o souhlas, ale dokonce ani nebyli informováni o tom, že se něco takového chystá. Děti prostě přišly, již po zahájení školního roku, domů s tím, že jim v rozvrhu dodatečně přibyl jeden předmět - rodinná výchova. V rámci "výchového působení" např. pátáci obratem zhlédli jeden díl videoprogramu "Láska je láska" z dílny dr. Uzla a spol. Samozřejmě bez vědomí a souhlasu rodičů.

Výbor na obranu rodičovských práv, který dosud fungoval jako volné sdružení osob - odborníků i rodičů, se proto hodlá přetvořit v běžné občanské sdružení, které se i nadále bude zabývat monitorováním situace v oblasti rodičovských práv (zejména práva na výchovu dětí podle vlastního přesvědčení rodičů) a pomoci těm rodičům, kteří se budou chtít účinně bránit. Vyzýváme proto všechny rodiče, kteří mají v této oblasti negativní zkušenosti, aby zakládali místní odbočky VORP. Prosíme Vás, abyste nám vznik takové odbočky písemně nebo telefonicky oznámili, abychom s Vámi mohli udržovat kontakt. Jiné povinnosti z existence místní odbočky VORP neplynou. Máme např. dopis ředitele odboru pro základní školství MŠMT B. Šumského, z něhož plyne, že osvobodit dítě od účasti na tomto předmětu je v pravomoci ředitele školy. Zejména ve větších městech tak budou mít rodiče jistě možnost posílat své děti do

té školy, jejíž ředitel jim v tomto směru vyjde vstříc. V době klesající porodnosti, boje o žáky a financování podle počtu žáků je pravděpodobné, že tato možnost bude reálná. Na požádání Vám kopii tohoto dopisu rádi zašleme, abyste ji měli při jednání s ředitelem v roce.

Naše adresa zůstává táž:

Výbor na obranu rodičovských práv, Palackého náměstí 7, 621 00 Brno - Řečkovice, te. 06/775894 večer, po celý den pak 067/44425 a 066/7210566 (obojí i fax a záznamník).

Lucie Cekotová, Zlín

členka VORP

Škola kříže

Křesťanství není jen lehkou cestičkou vzdechů, laciných drobnůstek, nasládlých modlitbiček. Není automatickým dobíráním se Božích tajemství jakýmsi zimomřivým mysticismem. Křesťanům je třeba neustále připomínat, že Kristus nepřišel přinést pokoj, nýbrž meč. Vybízí k nesení kříže, sebezapření, blahoslaví chudé, lkající, žízňivé po spravedlnosti. Kdo se všeho neoprostí, není ho hoden. Když nás oko pohoršuje, je třeba ho obětovat... Za zlé nemá křesťan zlým splácet, musí dobře činit nepřátelům... Stále má bdít...

Jak se dá srovnat s těmito požadavky, které si žádají celého člověka, které chtějí všechny schopnosti člověka, všechny jeho okamžiky, jak se dá srovnat s tímto absolutním křesťanstvím křesťanství sádrových sošek a sentimentálních nábožných knížek.

Chceš být křesťanem, nemáš výběru. Musíš chtít celého Krista i s jeho příkazem sebezáporu, oběti, věrnosti k Bohu i v katastrofách, kterým nerozumíme, celého Krista i s jeho obětí celého života, odpuštění všem i nepřátelům, plnění vůle Nebeského Otce, i když těžce dopadá a drtí.

Tak je třeba vychovávat sebe i nám svěřené k hrdinství, protože pravé křesťanství žádá si velkorysost a hrdinství; znamená přetvořit se podle obrazu nejdokonalejšího Spasitele, obléci Krista, připodobnit se nebeskému Otci. Porušená lidská přirozenost se ve vášních, sklonech k tělesnému, které v nás přirozeně převažuje, k časnému a snadnému, kterému se prvý pohled spíše líbí, má být překonávána, přetvořena nadpřirozeným určením. Tělo dává s časem a světem a ďáblem aspoň iluze okamžitého štěstí. K Bohu a k jeho štěstí je třeba dostat se bojem, přemožením nižšího v nás a spočinutím v nadpřirozeném, neviděném.

Kdo prošel touto cestou kříže, umí obětovat všechno, jako Kristus na kříži, bude hrdinou i lásky k bližnímu. Bude podobně hledat duše za každou cenu, neboť rozumí bolesti, zkoušce a boji jako cestě kříže, která jedinečně působí vykoupení vlastní a bratří.

Braitó, Na hlubinu XI

Quo vadis, societas Jesu?

V článku Nová církev (Světlo 35) jsme poukázali na bolestnou skutečnost, že některé západní teologické fakulty přispívají k šíření postojů, které směřují k pozvolné likvidaci církve. Pro ilustraci uvádíme konkrétní příklad z jednoho jezuitského učiliště.

Když Christian Weisne z Hannoveru inicioval podpisovou nátlakovou akci podle rakouského vzoru tzv. Volksbegehren, kterou odmítli němečtí biskupové, podpořil jej vydatně jezuita Reinhold Sebott, profesor církevního práva na jezuitské Filozoficko-teologické vysoké škole sv. Jiří ve Frankfurtu n. M. Připomněl, že již ve dvacátých letech minulého století organizovali v Badenu katoličtí duchovní podpisovou akci proti závaznému kněžskému celibátu. Povzbudil pořadatele nátlakové akce ujištěním, že biskupové a papež nebudou schopni trvale řídit církev proti jasně projevované vůli katolického lidu. Tento lid podle něj na základě kánonu 204 církevního práva má účast na kněžském, prorockém a královském úřadu Kristově a to jej opravňuje pořádat plebiscity.

V červnu 95 uveřejnil rakouský hospodářský časopis "Trend" interview s jiným profesorem z téhož jezuitského učiliště filozofem a psychoanalytikem Rupertem Layem. První otázka zněla:

Pane Lay, označil byste Josefa Hartmanna, který arcibiskupa Groera obvinil z pohlavního

zneužití, za kacíře?

Odpověď P. R. Laye:

Kacíř je člověk, který myslí proti obvyklým pravidlům, a tak přispívá k zlepšení stavu věcí. V tomto případě to budeme vědět teprve během několika let.

Myslíte si, že víra již nepotřebuje církev jako dopravní prostředek a ochrannou střechu?

Může to být docela tak, že církev je pro mnoho lidí hlavní překážkou víry. Nejen že víra nepotřebuje církev v mnoha oblastech, církev může dokonce víru omezovat a ohrožovat.

Mluvíte jen o katolické církvi?

Kalvínská církev, která je budována zezdola, se lépe hodí do dnešní doby. Katolická církev si dosud nevšimla, že začal novověk. Pokus II. Vatikánského koncilu vzít tuto skutečnost na vědomí, ztroskotala. Jan XXIII. se domníval, že církev je tak bohatá a silná, že si může dovolit vstoupit do světa. Z otevřené církve nevytrysklo nic křesťanského, ale zato světské se vhrnulo do církve. Chápu, že to vyvolalo u papeže paniku a že se snaží vzniklé díry ucpat.

Jak církev snáší vaše masivní útoky?

Církev moji kritiku přijímá, protože ví, že nechci nic špatného. Nechci ji zruinovat, ale změnit. Židé si své kritiky - proroky zařadili do Písma. To se zatím křesťanům nepodařilo, aby přijalo ty, kteří smýšlejí jinak...

Odkud čerpá P. R. Lay toto své neotřesitelné sebevědomí?

P. Lay se těší nesmírné popularitě. Magazín "Trend" o něm říká: "Je chytrý, neomylný a chladnokrevný." Je nejen knězem a řeholníkem, ale také psychoanalytikem a profesorem filozofie na jezuitském učilišti sv. Jiří ve Frankfurtu n. M. Svou pozornost obrátil k manažerům, kteří sice opustili církev, ale neztratili tak docela víru. Pořádá pro ně manažerské semináře. Seminář trvá tři dny a stojí každého účastníku 1000 DEM. Nejoblíbenějším místem konání je Bali nebo Kanárské ostrovy. R. Lay je současně vášnivým potápěčem. Seminári prošlo již více než 2500 vedoucích pracovníků z oblasti hospodářství i politiky. Miliónové příjmy plynou do řádové pokladny. V jednom běhu může být pouze sedm účastníků. Čekací doby jsou větší než dva roky. R. Lay vydal také 33 knih, které jsou uváděny v seznamu bestsellerů.

Je vyznavačem konstruktivistické teorie poznání, která má čistě biologický základ. Všechny naše pojmy jsou pouhé konstrukce, které nemají žádný vztah k objektivní skutečnosti. Popírá možnost vztahu mezi člověkem a věcmi, mezi člověkem a Bohem. S oblibou se opírá o myšlenky Friedricha Nietzscheho a Eugena Drewermanna (také teologa a psychoanalytika). Popírá možnost jakýchkoliv objektivních výroků.

Nicméně se suverenitou sobě vlastní tvrdí, že označení Ježíše z Nazareta za Krista je myšlenkový výplod apoštola Pavla. Ježíš sám je synem manželů Josefa a Marie. Evangelisté Matouš, Lukáš a Jan přepracovali Markovo evangelium tak, že je vyšperkovali zázračnými historkami, které kazí teologii. Všechno, co říkají evangelia o božství Ježíše Krista, je podle Laye holý výmysl. Církev označil Lay za ghetto a disciplinární ústav, papežská neomylnost je dědictví převzaté od pohanských císařů. Místo formule: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého doporučuje: Ve jménu Milujícího, Milovaného a Lásky...

Podle jeho teorie poznání vnímá každý člověk dogmatické předlohy zcela odlišně, a tak chceme-li respektovat úctu k jedinci, nemůže být o nějaké exkomunikaci řeči. P. Lay se domnívá, že jeho samého církev nemá vůbec žádné právo posuzovat, natož odsuzovat.

To je jen malá ukázka názorů, jakými se hemží jeho poslední kniha: Postcírkevní křesťanství - žijící Kristus a umírající církev. (ECON. Düsseldorf 1995).

Je skutečně neuvěřitelné, kam až mohou dojít duchovní synové sv. Ignáce, jehož láska ke Kristu a k církvi je příslovečná.

Robert Kramen v časopisu Fels si klade otázku: "Máme to chápat jako upřímnou snahu stáhnout ze světa ty, kteří se vzdálili církvi, nebo to spíše svědčí o hluboké pokoncilní myšlenkové krizi uprostřed německých jezuitů, krizi, která by nejraději jednu, svatou, katolickou

a apoštolskou církev nahradila “pluralitní, profánní, sousedskou a profesorskou”?

Naskýtá se otázka, jaké názory a postoje budou zastávat a šířit absolventi tohoto teologického učiliště?

Teprve výše jmenovaná kniha přiměla severoněmeckého provinciála jezuitů Götze Wenera, aby poslal R. Laye nejméně do jara na nucenou dovolenou. P. Lay ovšem tvrdí, že ve svých názorech neshledává pranic, co by bylo v rozporu s pravou vírou. Jen pokud toto tvrzení není v rozporu se zdravým rozumem.

Lubomír Štula

Post scriptum:

Se svými německými spolubratry tohoto zaměření se snaží udržet krok také český jezuita P. Petr Kolář. Sebevědomí těchto malkontentů roste s popularitou, kterou si budují především pomocí hromadných sdělovacích prostředků, které v jejich příspěvcích a jejich vystoupeních hledají stravu pro své bulvární publikum. Ve svém posledním interview pro Český týdeník (č. 85 z 26.10.1995) dává Kolář nepokrytě najevo, že by glorifikovaný “neklid z rakouské církve” docela uvítal i v našich diecézích. Nijak mu přitom nevádí, že informace, které předkládá veřejnosti, jsou neúplné, zkreslené a dezinformující. Není divu, když si plete církve s nějakým politickým spolkem, jehož centrum se zapomělo dívat, kolik je hodin. Quo usque tandem...! Co si má o takovýchto vystoupeních P. Koláře myslet věřící, který jej slyší každý týden hovořit také ve vatikánském rozhlasu? Komu vlastně sloužit tento syn Societatis Jesu?

Zasloužené zadostučinění

Svatoštěpánský stolec litoměřický je obsazen osmnáctým biskupem, Dr. Josefem Kouklem, a ten dostal dopis prezidentské kanceláře, aby v sobotu 28. října večer převzal ve Vladislavském sále Pražského hradu státní vyznamenání propůjčené prezidentem republiky in memoriam šestnáctému biskupu litoměřickému Antonínu Aloisovu Weberovi, totiž Řád Tomáše Garigue Masaryka II. třídy.

Pokud znáte litoměřickou katedrálu, víte, že v ní jsou pohřbeni její první biskupové. První před obrazem míšeňské Madony, druhý má náhradní kámen za oltářem v kněžišti, z pamětními deskami dalších několika biskupů jsou uloženy cínové schránky se srdci těch, kteří jsou pohřbeni na hřbitově. Všechny ty desky jsou černé až po desku kardinála Trochty. Jen jedna z nich je z bílé švédské žuly a ta nám připomíná právě vyznamenaného biskupa, narozeného ve Vlčí Hoře na Šluknovsku a zemřelého v Litoměřicích 12. září 1948, biskupa Antonína Aloise, na které čteme latinské dvojverší: Aeterna fruatur pace, qui terrenam non habuit. Ano, ať se těší z věčného pokoje ten, který jej neměl na zemi. Vyštván Hitlerovou mládeží ze své rezidence byl štvancem nacistického režimu a po převratu po druhé světové válce s bílou páskou na rukávě bez ceremoniáře a sekretáře spravoval svou diecézi a ani tehdy neměl klid, musel se vzdát svého životního poslání, resignovat na biskupský stolec litoměřický, stal se světicím biskupem samoským a nejtvrdší ranou pro něho bylo, že jím obnovený kněžský seminář litoměřický byl apoštolským administrátorem zrušen a přemístěn do Prahy. Jak on měl rád své bohoslovce, které navštěvoval u sv. Vavřince. Celá tato situace uspíšila volbu nového biskupa v salesiánu Štěpánu Trochtovi, z jehož úst jsme u otevřeného hrobu Weberova slyšeli: “Teprve dnes se doopravdy cítím litoměřickým biskupem.” Teď už rakve obou, jedna vedle druhé, spočinuly v náručí země. Němec vedle Čecha jsou vzpomínáni vděčnými diecézany na severu Čech.

J.H.

Den bible 1995

Tento dopis litoměřického biskupa Dr. Josefa Koukla měl být uveřejněn v minulém čísle (5. listopadu) zároveň s dalšími materiály České biblické společnosti. Byly nám však doručeny, když už číslo 45 bylo v tisku. Pro jejich závažnost je otiskujeme i po datu “neděle Bible”: každý den bychom měli vzít do rukou Bibli a nasytit se slovem Božím, jako se denně sytíme chlebem.

Ve svých knižních nabídkách vždycky nabízíme i Bibli: jednak celou Bibli za 120 Kč, jednak samostatný Nový zákon ve formátu A6 za 60,- Kč a formát A7 za 30,- Kč. Četbu Písma doma nám naléhavě klade na srdce Matka Boží ve všech svých mimořádných projevech mateřské starosti o naši záchranu, jak je uveřejňujeme ve Světle nebo v knize “Kněžím, přemilým synům Panny Marie”.

“Neznalost Písma je neznalostí Krista” - tato stále platná slova sv. Jeronýma si znovu připomínáme v tomto podzimním období, když 31. neděle v mezidobí (5. listopadu 1995) je nedělí Bible. Bez Krista, který je Cestou, Pravdou a Životem, nelze být trvale šťastným nejen ve věčnosti, ale i na tomto světě.

A jestliže kdo nezná “slova života”, která jsou nám v Písmu otevřena, nemůže Krista poznat.

Náš národ začíná svůj vstup do dějin Písmem svatým, které nám v našem jazyku přinesli naši otcové sv. Cyril Konstantin a Metoděj. A dnes si můžeme Bibli koupit v mnoha a mnoha vydáních a formátech. Jsou však dosud národy, které tuto možnost nemají. Z vděčnosti za milost, které jsme díky Písmu přijali, chceme tuto letošní “Neděli Bible” věnovat svůj příspěvek na tisk Bible pro Albánii. Ukážeme tím viditelným a účinným způsobem svou lásku Kristu i bližnímu, který navíc nemůže být politicky zneužit.

Vám všem, sestry a bratři, kéž odplatí Pán svým požehnáním.

Josef Koukl

litoměřický biskup

předseda České biblické společnosti

Zároveň s dopisem Mons. J. Koukla jsme dostali dopis ředitele České biblické společnosti, který vyzývá k aktivní účasti na jejich pomoci křesťanům v Albánii, kde byl náboženský útlak komunistické diktatury zřejmě největší. (V r. 1967 byla Albánie prohlášena za první ateistickou zemi světa.)

V současné době z 3,5 milionů obyvatel Albánie je 42 % bez vyznání, 40 % muslimů a 18 % Albánců se hlásí ke křesťanství. Z toho necelých 11 % k pravoslavné církvi, 7 % k církvi římskokatolické a necelé procento jsou evangelíci.

Všechny křesťanské církve však spolupracují v nově utvořené Albánské biblické společnosti. Ta má poslání koordinovat práci na novém překladu Bible do současného albánského jazyka, pomáhat při jejím vydání a šíření. V tomto roce byl dokončen překlad Nového zákona a rádi by jej co nejdříve vytiskli. Bez finanční podpory ze zahraničí by tento projekt nemohli uskutečnit. A právě v této věci jim chceme pomoci. Jak velká a dostačující bude naše pomoc, to pak ovlivní výši nákladu. Budeme Vám všem moc vděční, když se na této finanční sbírce budete podle svých možností podílet. Prosíme za Vaše přímluvné modlitby, jak za křesťany v Albánii, tak i za práci naší biblické společnosti.

Finanční příspěvek je možno poslat složenkou nebo převodem na naše konto u Komerční banky Praha 1, č. ú. 743040011/0100 (variabilní symbol 100).

(Pro Vaši informaci: v minulém roce jsme od církvi získali 1,350.000,- Kč, asi 1,100.000,- Kč jsme přidali a za to jsme vytiskli a do Rumunska odeslali 25.000 Biblí v rumunštině.)

Předem děkujeme za Váš zájem a podporu naší práce.

S přáním Božího pokoje

ThDr. Jiří Lukl

ředitel

Milé sestry a milí bratři, přátelé

František Radkovský

biskup plzeňský

Často mi připadá, že my křesťané jsme lidé s dobrými zásadami a předsevzetími, ale s malou schopností tyto zásady prosadit do praxe společnosti. Jako jednotlivci se s větším či

menším úspěchem snažíme, ale spojit se a prosadit dobrou myšlenku a uskutečnit ji, to je nad naše síly. Okamžitě se objeví dost těch, kteří nás začnou přesvědčovat, proč to nejde a podezřívají navíc ze špatných postranních úmyslů. A začnou to dělat i na stránkách křesťanských novin a v křesťanském vysílání.

Nic proti tomu, máme svobodu k vyjádření vlastního názoru a to je dobře. Jenže často se stává, že na těchže stránkách a v tomtéž vysílání se nenajde místo k obraně napadených myšlenek, anebo se ani nenajde nikdo, kdo by je obhájil. Je to naše neschopnost, neochota angažovat se, pálit si prsty pro dobrou věc, či vůbec malá odvaha nést svou kůži na trh, aby si ostatní o nás třeba nemysleli něco nevhodného? Výsledkem potom je, že my, křesťané, zůstáváme ve společnosti opět lidmi druhé kategorie. Bohužel, tentokrát už ne pro nepřízeň mocných, ale pro vlastní neschopnost spojit se a prosadit se v dobré věci.

Jednou z ilustrací tohoto mého tvrzení, bohužel nikoli jedinou, je celý osud propagace a prosazování Mendlovy zdravotní pojišťovny. Od článku v Lidových novinách a jiných periodikách, podezřívajících biskupy a kněze ze zneužívání své duchovní činnosti a pravomoci ke špatně prováděné obchodně-propagační kampani jedné firmy, přes křesťanské vysílání 27.5.1995, kde byly podány informace o této pojišťovně způsobem poškozujícím její jméno a zpochybňujícím její činnost a navíc informace nepravdivé, které zmátly řadu lidí, až po článek v posledních srpnových Perspektivách, příloze Katolického týdeníku, který na jedné straně zkreslujícím způsobem zlehčuje uskutečňování dobrých zásad Mendlovou zdravotní pojišťovnou a na druhé straně svou skepsí bere odvahu těm, kteří by se přece jen chtěli rozhodnout ji podpořit a nakonec přímo vyzývá k jejímu bojkotu. A přitom se navíc tváří starostlivě o věrohodnost biskupské konference.

František Radkovský
biskup plzeňský

Vassula Ryden

Monitorujeme vysílání vatikánského rozhlasu a zaznamenali jsme čtení údajné zprávy Kongregace pro nauku víry. Vyžádali jsme si ihned originální znění a zjišťujeme ke svému překvapení, že tato zpráva není podepsána; její signatář má zůstat utajen?

Pochopitelně nejenom v nás, ale podle došlých reakcí i u jiných vyvstávají otazníky. Velká řada biskupů, teologů i laiků kvalifikovala aktivity paní Vassuly Rydenové a jejich vliv na duchovní vývoj jí oslovených duchovních i laiků jako “effetti positivi” - pozitivní výsledky, na rozdíl od podrobně nedoložené zprávy, která je označila jako “effetti negativi”.

Teologové poukazují na nesrovnalosti a nepřesnosti, které by v tak důležitém dokumentu neměly být. Pochybuje se tedy o autenticitě zprávy, resp. její regulérnosti.

Nebyl by to první případ, kdy z Kongregace vyšel písemný dokument nejen bez podpisu prefekta, ale i v rozporu s jeho postojem. Vzhledem k bolestnému stavu v některých církevních úřadech (srv. prohlášení papeže Pavla VI. o proniknutí “satanova dýmu” do církve, viz též “Léta boje” ve Světle čís. 28/94) jsme krajně znepokojeni, ale doufáme, že tato kauza není ukončena a že se vyjasní. Autor zmíněného posudku by totiž musel napadnout mj. např. i samého papeže Jana Pavla II. za jeho řeč o Antikristu v Římě 31.12.1993. Podobné názory o Antikristu a druhém příchodu Kristově ve slávě jsou šířeny ve světě v tiskovinách s Imprimatur. Že by se tolik biskupů mýlilo?

Pokud jde o přijímání svátostí paní Vassulou Ryden, vezmeme-li v úvahu odst. 125 ekumenického Direktáře, vydaného Papežskou radou pro jednotu křesťanů, vyvstává otázka, zda autor tuto pasáž nepřehlédl.

K odstavci, který uvádí, že “se v dalších spisech paní Vassuly Rydenové výše uvedené omyly nevyskytují”: to asi není “znamením, že údajná nebeská zjevení jsou plodem předchozího rozjímání”, ale spíše že překladatelé z anglického originálu došli (či byli dovedeni) k poznání, že nesprávně přeložili určité partie (které jsou v uvedené zprávě označeny za závadné) a že v novém vydání je už uvedli ve správném překladu...

Je známo, že pozitivní účinek Vassuliných aktivit na čtenáře a posluchače (obrácení, prohloubení duchovního života apod.) je provázen nenávisť a bojem jistých tajných organizací. Proto některé překvapuje na druhé straně negativní postoj ze strany části církve.

Jakmile se vyjasní otázka autenticity údajné zprávy Kongregace, podáme čtenářům zprávu.

Byli jsme upozorněni na slova z knihy “Kněžím, přemilým synům Panny Marie” (“Hodina Kalvárie”, 1.5.1994), která nenechávají čtenáře v pochybnosti o charakteru doby. Kněz, který nám tuto pasáž připomenul, řekl, že je klidný a s důvěrou očekává, že “Neposkvrněné Srdce Mariino nakonec zvítězí” (Fatima 1917). A z uvedeného poselství citoval: “Na šířící se Satanovo panství... na útoky zlého ducha, lstivé a nebezpečné, na mocnou sílu zednářství, které se s úspěchem všude vtírá..., odpovídejte modlitbou posvátného růžence. Je to moje modlitba, je to i vaše modlitba.”

jv

Tábory nucených prací

V pátek 20. října 1995 se konal v Praze na Výstavišti celostátní sraz příslušníků táborů nucených prací. Byly pozvány tři tisíce pětépáků, jejich celkový počet byl v době počátků totality 90000. Sraz se konal v levém křídle paláce a byl krásný pohled na množství pětépáků, kteří usedli u zvláště označených stolů. Já jsem si sedl ke stolu s označením 53. prapor Rajhrad, neboť jsem nastoupil v prosinci roku 1951 do vězeňského města Libavá, stavěl jsem později sídliště Hejčín v Olomouci, chemickou továrnu v Přáslavicích pod Sv. Kopečkem, sídliště Tábor v Brně, pak jsem byl na Slovensku v Liptovském Mikuláši, Brezně nad Hronom, Ružomberoku a nakonec v Komárně.

Na srazu v Praze byly dále prapory z Ostravy, Kladna, Svaté Dobrotivé, Košic, Děčína a mnoho jiných, celkem 29 praporů nucených prací. Setkání začalo v 10 hodin, kdy byla přinesena k předsednickému stolu zvláštní standarta svazu PTP, kterou v předvečer sjezdu posvětil na Vyšehradě pan kardinál Vlk z Prahy.

Na sjezdu byl přítomen také ministr národní obrany Holář, který je rovněž pětépákem, úvodní slovo měl předseda svazu PTP, Vladimír Lopaťuk, mluvila řada řečníků, ale jen krátce, neboť hlavním účelem setkání bylo to, aby si pětépáci po létech opět pohovořili a sdělili si své zážitky a vzpomínky. Byly tam též delegace táborů nucených prací z Polska, Maďarska a Slovenska.

Tábory nucených prací PTP byly zřízeny v červnu roku 1948 a byla tak zneužita armáda k porušování lidských práv a svobod. Proto je důležité, aby nyní nezastávali nějaká významná místa ti, kteří v době totality posílali lidi na nucené práce nebo do koncentračních táborů, kteří udávali druhé a zavinili jejich smrt nebo mučení.

Na sjezdu PTP v Praze hrála též dudácká hudba z Klenčí ve svých chodských krojích, byly tam prodávány odznaky a vlaječky se znakem PTP, který obsahuje černé výložky s krumpáčem a lopatou. Tento znak je nyní symbolem neohroženosti a statečnosti v těžkých dobách totality a je třeba, aby o životě pětépáků bylo více psáno, neboť jejich život byl zkreslen vyprávěním těch, kteří v PTP nikdy nebyli a kteří líčili život v PTP jako život baronů a nezmiňovali se o tvrdé práci a o tom, že mnozí tam ztratili zdraví a život. Zprávy o životě pětépáků si můžete přečíst ve dvou knížkách, které jsem napsal. Mají název Román ze šuplíku a Zakázaná kniha. Lze si je objednat na adrese Klub mladých, 257 91 Sedlec - Prčice. První stojí 50,- Kč a druhá 20,- Kč.

Antonín Odvárka

53. prapor PTP Libavá